

Édesapánk emlékére

Dr. Zoltán Zoltán

(1935. október 3. Árapatak – 2017. január 8. Budakeszi)

Összeállította: Zoltán Csaba

1935. október 3-án született a székelyföldi Árapatakon, Zoltán László és Simó Margit első és egyetlen gyermekeként. Boldog gyermekéveit Erdélyben töltötte. 1944-ben szüleivel Budapestre települtek át. Az érettségit követően a Közgazdaságtudományi Egyetemen folytatta tanulmányait. 1957-ben szerezte közgazdász diplomáját.

1959-ben Cegléden a Ceglédi Vendéglátó Vállalatnál kezdett el dolgozni, ahol hamarosan a vállalat gazdasági igazgatójává nevezték ki. Cegléden ismerkedett meg élete párjával, Vilmával, akivel még ugyanabban az évben örök hűséget fogadtak egymásnak. Élete végéig tartó boldog házasságukat, szerelmüket három gyermekkel áldotta meg az Isten. Levente 1961-ben, Csaba 1963-ban, Emese pedig 1969-ben született.

Bár a hegyek által karolt Erdélyben született, hamar megszerette Ceglédet és az Alföldet, melynek nem csak rajongója, hanem kutatója is lett. Számtalan cikk, publikáció és több könyv tanúskodik arról, hogy Cegléd és az Alföld több volt számára, mint lakóhely.

Életének legaktívabb évei Ceglédhez kötődnek. Számtalan kezdeményezése volt a kisváros kulturális, közösségi és gazdasági életének felvirágoztatására. Többek között létrehozta a Kárpáti Aurél Asztaltársaságot, melynek meghívására a kor legkiválóbb írói, költői látogattak el Ceglédre és tartottak író-olvasó találkozót. Három gyermekének nevelése, a közéleti, közösségi és oktatói munka mellett 1962-ben megszerezte doktorátusi fokozatát is. A 60-as évek második felében kibontakozó és a merev tervgazdasági kereteket lebontó gazdasági reformok lelkes támogatója és alakítója volt. A vendéglátó vállalat gazdasági igazgatójaként személyesen élhette meg, hogy a szabályozott piacgazdasági keretek milyen jelentős fejlődést indítanak el az országban.

A fiatal és ambiciózus, tervekkel teli közgazdászra többek között a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen is felfigyeltek és a Gazdaságföldrajz Tanszék adjunktusi állást ajánlott neki. A felkérést elfogadta és családjával 1973-ban Budapestre költözött. 1972-től 1980-ig oktatott a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen. A 80-as évek elején családja érdekében felhagyott a szerény jövedelmet biztosító egyetemi oktatói munkával és ismét vállalati vezetőként dolgozott, hogy gyermekei számára biztosítani tudja az egyetemi továbbtanulás lehetőségét.

1985-ben régi vágya vált valóra. Létrehozta tanácsadói magánvállalkozását, a NOVECO Gazdasági Tanácsadó Irodát.

Nyugdíjba vonulása után sem maradt tétlen. 1998-tól 2000-ig a Gábor Dénes Főiskolán, majd 2000-tól 2010-ig a Nyugat-Magyarországi Egyetemen oktatott közgazdasági tárgyakat.

Tudományos alkotói munkája során több mint 500 cikket, tanulmányt és tíz könyvet írt.

Oktatói, tudományos kutatói és publicisztikai munkájáért magas állami elismerésben részesült, 2006-ban megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését.

Nyugdíjas évei alatt szeretett egyháza, a Magyar Unitárius Egyház munkájába is bekapcsolódott. Presbitere volt a Budapesti Unitárius Egyházközségnek és éveken át szerkesztője az Unitárius Életnek.

Érdeklődése szinte határtalan volt, de különösen a földrajz, a történelem, a közgazdaságtan és a politika voltak főbb érdeklődési területei. Szeretett utazni, ami főként nyugdíjas éveiben adatott meg neki. Számára kikapcsolódás és öröm volt a főzés, ami fiatal kora óta kedvenc otthoni elfoglaltsága volt.

A nagy történelmi, társadalmi változások mindig lázba hozták és nagy reményekkel várta azok kiteljesedését. 1956-ban vezetője volt a Közgazdaságtudományi Egyetem Petőfi Körének. A 60-as években részt vett a gazdasági reformok szellemi előkészítésében. A rendszerváltás idején több rendszerváltó pártnak is felajánlotta segítségét azok gazdasági programjainak kidolgozásához.

Házasságát az annak megkötésekor elmondott esküje szerint élte. Társához, Vilmához mindvégig hű maradt és mellette jóban-rosszban, örömben, bánatban kitartott.

Számára mindig a család volt az első. Szerető felesége Vilma, gyermekei, unokái és szülei. Gyermekeit az Isten, a haza és az emberek szolgálatára és szeretetére tanította. Egész életével, erkölcsi tartásával példát mutatott gyermekeinek. Nagy figyelmet szentelt arra, hogy gyermekeiben és unokáiban kialakuljon és tovább éljen a székely identitástudat, a kötődés az ősi földhöz, Erdélyhez. Nagy örömet jelentett számára, hogy gyermekei hét unokával ajándékozták meg, Rékával, Zoltánával, Gézával, Csengével, Kincsóval, kis Rékával és Hargitával.

Tanítványai, munkatársai tisztelték és szerették. Szaktudásáért, következetességéért, hivatástudatáért, emberségéért.

2003-ban feleségével Budakeszire költözött, a közeli Barackos Lakóparkba. Élete utolsó évében a betegség egyre gyengébbé tette és egyre többször szorult segítségre, amit lelkileg nehezen élt meg. Ebben a nehéz időszakban elsősorban feleségére, Vilmára számíthatott, aki minden tőle telhetőt megtett, hogy férje felépüljön. Zokszó nélkül viselte mindazt a lelki és fizikai terhet, amit férje betegsége és az érte való aggodás okozott.

2017. január 8-án adta vissza lelkét teremtőjének.

Búcsúztatására és örök nyugalomra helyezésére 2017. január 20-án került sor a Budakeszi temetőben.

Dr. Zoltán Zoltán fontosabb tudományos munkái:

- A dinamikus gazdaságföldrajz elmélete (Tankönyvkiadó, 1984.)
- Az infrastruktúra térbeli rendszerei és területi hatásmechanizmusa (Akadémiai Kiadó, 1979)
- A dinamikus nagyváros. Budapest a posztindusztriális fejlődési szakasz kezdetén (Magvető, 1981)
- Bizakodó Alföld I-II. kötet. Alföldkutatási tanulmányok (FORRÁS Könyvek)
- Település-gazdaságtan (Tankönyvkiadó, 1978)